

Juhos-Kiss János
A kígyó éve

*Rettenetes, ha hatvanon túl megállsz:
fiatal vágyaiddal jó messze jársz...*

*Várj! Nem léphetsz a kígyó fejére,
Kínában 2025 a kígyó éve,
a törülközőt se dobhatod be,
ha tiszteled a bölcsességeket,
(a szégyellős Évát tovább szereted)
amúgy történeted, a nehéz magyar
nyelvedet kevesen értik, beszélük,
igaz, a kínai sokkal nehezebb,
mégis a legtöbben beszélük!*

*Kínában hagyományait tisztelik,
de a mai fiatalok a kígyóval is
packázni mernek, fűre lépnek,
papírsárkányt nem eregetnek,
a nyugati széllel enyelegnek,
lányaik, ha lesznek, felnőnek,
nem selyemben legyeskednek,
lengé öltözetben tetszelegnek,
Don Juan utódaival szeretkeznek.*

*Rettenetes, ha hatvanon túl megállsz:
fiatal vágyaiddal jó messze jársz...*

Szerelmes szívvel meddig kalimpálsz?

Vagyok, vagyunk

Vagyok. Szike éle a szívben.
Rózsatövis finom ujjbegyben.
Erdeink 88 százalékát elvették,
Székelyföld fenyvesei gurulnak
idegenbe, napfaragást hiányolnak,
egy-két árva fenyő még reccsen,
marad a csupasz gerinceken:
feljajdulnak új hajtásaink,
kitakarva gyökereink.

A torockói kőomlás valamit akar.
Sírunk, dühöngünk, nyakig betakar.
Képmutató hazába nem menekülhetünk!
Felakadt vágyunk, mint ingünk a faágon,
elszakadva integet, már le sem vehetjük,
belé kapaszkodhatunk, mert szeretjük,
nem engedjük el álmaink, vágyaink,
mikor egymás szemébe nézünk,
mert hiszünk a kék egekben,
s az igazság földi erejében.

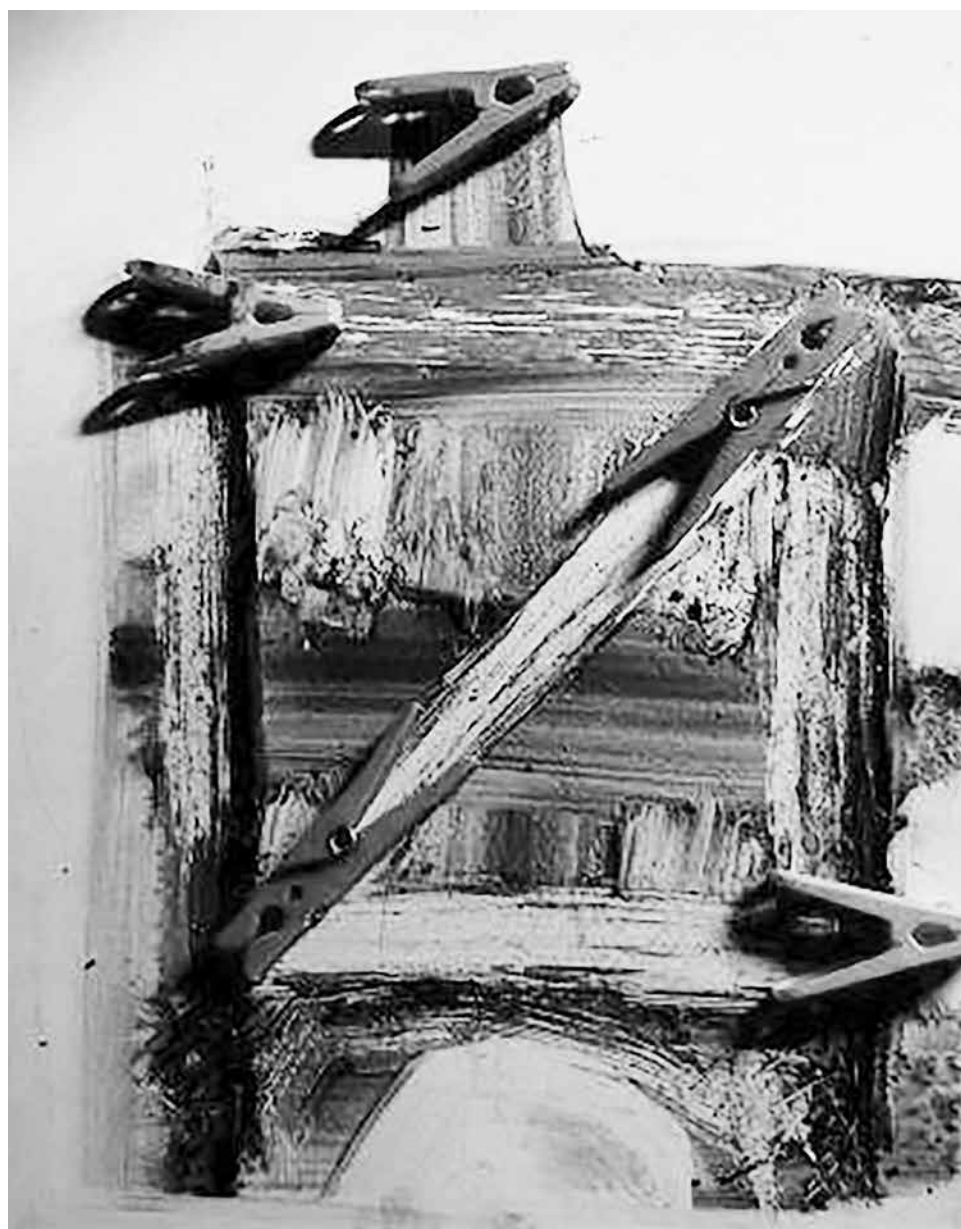
A leesett, fekete szederszemeket,
már soha meg nem kereshetjük,
a dús körtemellek gyümölcsseit,
hasadt almáit nem ízlelhetjük.
A fűben fetregő lányok végtelen
örömét csak elképzeltük.

Vagyok, vagyunk, mint szike éle a szívben,
mint túlevél s rózsatövis egy ujjbegyben:
és feljajdul ifjúságunk szép emléke...
Libabőrösre simogat a kósza szél!
Huzatunkkal kiisszuk borunkat,
eltemetjük minden bánatunkat.

Félünk érzéseink sokaságában

*Félünk érzéseink sokaságában,
mint kávészemek a darálásban.
Menekülünk mítoszok világába?
Ott az ógörögöknek van a túlvilága!
Oda, ahol múmia vár a feltámadásra?
Magyar hagyományainkban hiszünk?
Ma büszke hadfiak nyomába léphetünk?
Az internettől és a robotoktól szenvedünk,
hőscincérek mászását már észre sem vesszük,
több millió éve annak, hogy a kíváncsi rovarok
sokasága meghódította az élő világot, a Földet,
ma mik, kik zabálják fel európai terményeinket?*

*Látni szeretnénk szép, rózsás arcodat,
mint az éltető, tavaszi napsugarat.
Virágnyílások himbálják óhajod,
bölcseink jól elrejtik sóhajodat.
Félünk érzéseink sokaságában,
mint kávészemek a darálásban.*

Zárt rendszerek magánya